

DÉR, HVOR VI ER

Manuskript til videoandagt i Vester Vedsted Kirke – nytårsdag 2021

Af sognepræst Michael H.N. Nielsen

Evangelielæsning

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas (Joh 2,21):

Da otte dage var gået, og han skulle omskæres, fik han navnet Jesus, som han var blevet kaldt af englen, før han blev undfanget i moders liv.

Prædiken

Nå, mine damer og herrer, så blev det nytår igen. Vi er gået ind i januar 2021, og min fornemmelse – det er kun en fornemmelse – er, at der vist ikke er særlig mange mennesker, som er kede af at lægge 2020 bag sig. Fordi, lad os nu se det i øjnene, 2020 har i mange henseender været et problematisk bekendtskab. Og det føles godt, sådan ligesom at kunne vende bladet og tage hul på noget nyt og se frem mod bedre tider – men det, som der jo bare er ved det, dét er, at selvom vi er færdige med 2020, så er 2020 jo ikke færdig med os. De problemer, som samfundet havde i går, de samme problemer har samfundet sjovt nok også i dag. Det er sådan, det fungerer. Fordi, både som samfund og som enkeltpersoner i samfundet, så begynder vi altid hver ny dag, hver ny uge, hver ny måned og hvert nyt år på det sted, hvor vores fortid har anbragt os. Vi kan ikke andet. Selv når vi gør et bevidst forsøg på at tage et opgør med vores fortid – på *ikke* at slæbe den med os videre – ja, så er vi altså nødt til at erkende, at dér, hvor vi står lige nu, det er dér, hvor vores fortid på godt og ondt har placeret os.

Og alt det her, dét nævner jeg, fordi det egentlig gør det nemmere for os at forstå, hvad der foregår i evangelieteksten til i dag – nytårsdag. Den er helt utrolig kort, den tekst: Der står, at da Jesus var otte dage gammel, så blev han navngivet – dvs. han kom til at hedde Jesus – og han blev omskåret. Og hvorfor skal vi så have dét at vide? Hvorfor er den information vigtig for os? Det er den, fordi den faktisk fortæller os noget om, hvem Gud er. Og den fortæller os noget om, hvordan Gud arbejder, når han møder os mennesker. Og for at I ligesom skal forstå, hvad jeg mener, når jeg siger dét, så skal vi lige have mellemregningerne med – så de kommer nu.

Og vi begynder med det faktum, at helt tilbage fra gammeltestamentlig tid, og helt frem til det tidspunkt, hvor Jesus begyndte på sit virke, dér var Gud kun Gud for ét folk, og det var det jødiske folk. Hvis man ikke var medlem af den stamme, så var man heller ikke med i Guds fællesskab. Og hvis man så *var* medlem af den her stamme, så var der en lang række regler, man skulle følge, hvis man ville fortsætte med at holde sig på god fod med Gud. Regler for arbejdstid og hviletid, regler for hvad man måtte og ikke måtte spise, regler for hvilket tøj man måtte have på, og så videre. Der var nærmest ikke det, som der *ikke* var en regel for. De her regler var en nem måde for mennesker at se, hvem der så at sige var inde, og hvem der var ude: Hvis man fulgte reglerne, så var man med i klubben. Hvis man *ikke* fulgte reglerne, så var man ikke. Og der var også en ting mere, nemlig at jødiske mænd bar et synligt tegn på deres tilhørsforhold til Gud på deres krop: De blev omskåret, og hvis man blev født ind i den jødiske stamme, ja, så blev man omskåret, når man var otte dage gammel.

Nu ville Gud så gøre op med alt det her. Han ville, at det ikke længere kun skulle være jøderne, der havde ham som deres Gud. Gud ville være Gud for *alle* folkeslag. Alle stammer i hele verden. Han ville vise sit folk, at det ikke længere var, om man var omskåret, eller om man fulgte alle de her regler til punkt og prikke, der afgjorde, om man var med i Guds fællesskab. Og derfor blev Gud menneske. Derfor blev Jesus født: for at vise mennesker en ny vej hen til Gud, og for selv at *være* den vej. Så man kan sige, at han gjorde det gamle regelsæt forældet. Med i klubben er ikke længere kun de mennesker, der følger alle de her regler. Med i klubben er enhver – uanset baggrund – som tror på, at Jesus Kristus er Guds Søn, og at han selv er Gud, og at han er vores frelser.

Og Gud ville altså gerne give alle mennesker – inklusive det jødiske folk – besked om, at det var sådan. At der var kommet en ny vej, en ny pagt, en ny aftale. Gud ville gerne have jøderne til at tage et opgør med deres egne ideer om ham, og om deres forhold til ham. Men for at få dem til det, så var han nødt til at møde dem dér, hvor de var. Han var nødt til at møde dem dér, hvor deres fortid havde placeret dem. Derfor blev Jesus født ind i det jødiske fællesskab. Derfor blev han omskåret som spæd. For kun ved at møde sit folk dér, hvor de var, kunne Gud gøre sig håb om at tage dem et andet sted hen. Gud blev menneske velvidende, at det ikke var alle, der ville tage imod budskabet – at mange ville blive decideret rasende – og at han ville ende med at blive slået ihjel. Og alligevel gjorde han det. Han udsatte sig selv for smerte og for død, fordi han ønskede at møde os mennesker dér, hvor vi var.

Og dét er det glædelige ved det her utrolig korte evangelium, som vi hører i dag. Det fortæller os, at Gud er en Gud, som ikke forlanger af os, at vi selv skal bane os vej hen

til ham, men som i stedet kommer til os. Når fortiden hænger ved, når vi ikke kan gøre os fri af den, når den har placeret os et sted, vi ikke ønsker at være, og når vi ikke kan finde nogen vej videre – ja, så møder han os dér, hvor vi står, eller dér, hvor vi ligger. Så den trøst har vi – den trøst giver han os – her, mens vi står og skuer forventningsfuldt ind i det nye år, samtidig med at bagagen fra det gamle år hænger ved. Vi er børn af en Gud, der ser os som så dyrebare, at *han* vælger at møde *os* – dér, hvor *vi* er – for at styrke og vejlede os, når vi begiver os videre.

Jeg vil ønske jer alle et godt og lykkebringende nytår.

*Vor Herre Jesu Kristi nåde
og Guds kærlighed
og Helligåndens fællesskab
være med jer alle! Amen.*